

ἀνεπαύσατο». Συνών. ἀναπετῶ 5 γ, πεθαίνω. 3) Ἀποσυντίθεμαι, διαλύομαι, ἐπὶ νεκροῦ Πόντ. (Ἱμερ.): *Νὰ μὴ ἀναπέσαι!* (ἀρά, διότι ἢ μὴ ἀποσύνθεσις τοῦ νεκροῦ θεωρεῖται ἀπόδειξις τῆς θείας δίκης). 4) Παύω νὰ εἶμαι ἀνημμένος, σβήνομαι Καππ. (Ἀνακ. Σινασσ.): Ἄσμι.

Ἡ ἐκκλησιὰ ἐσείστηκε καὶ τὰ κερὰ ν'επάγαν.

Συνών. σβήνω. 5) Ἀργῶ, σχολάζω, ἐπὶ ναοῦ ὅπου δὲν τελεῖται πλέον λειτουργία, ἐγκαταλελειμμένου Πόντ. (Σάντ.): Ἀναπαγμένον ἐγκλεσία. β) Ἐπὶ ἀγροῦ, σχολάζω ἐπὶ τινα χρόνον διὰ νὰ ἀποκτήσω ζωτικὴν ἱκμάδα καὶ καταστῶ εὐφορώτερος Μέγαρ. Πόντ. (Χαλδ.): Ἀφηκα τὸ χωράφι τοῦ ἀναπαύθη Μέγαρ. Χωράφ' ἀναπαγμένον Χαλδ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Πινδ. Νεμ. 6,20 «[ἄρουν] ἀναπαυσάμεναι σθένος ἔμαρψαν». 6) Κατεδαφίζομαι, ἐπὶ ναοῦ Πόντ. (Χαλδ.): Ἐγκλεσία ἐνεπάεν.

ἀνάπασι ἢ, ἀνάπανσι Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) — Λεξ. Πόππλετ. ἀνάπασι κοιν. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ.) ἀνέπασι Κίμωλ. ν'επασι Θράκ. (Σιρέντζ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗσ. ἀνάπαυσις.

1) Ἀνάπαυσις κοιν. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.): Ἐχομε καθισιὸ κι ἀνάπασι. Δὲν ἔχω ἀνάπασι ἀπὸ τὴν πολλὴ δουλειά. Ζηλεύω τὴν ἀνάπαυσι σου! κοιν. Ἀνέπασι δὲν ἔχομε Κίμωλ. Νύχταν καὶ ἡμέραν ἀνάπαυιν κ' ἔχω Κοτύωρ. Τραπ. Ἀνάπαυιν νὰ μὴν ἔδῃ! (ἐνν. μετὰ θάνατον. Ἀρά) Κερασ. || Παροιμ. Ἀσ' τηνε τὴν ἀνάπαυι γιὰ νὰ ῥθῇ μὲ τὴν ὥρα της (ἐργάζου καὶ ὅταν εὐπορήσῃς θὰ ἀναπαυθῇς) Ἰόνιοι Νῆσ. Ὁ σκύλλων σύρ' ἀνέπαυσιν, οὐρ' καὶ μαῦρα ἡμέρας (ὁ σκύλλος διάγει ἐν ἀναπαύσει, ἀλλὰ περὶ καὶ κακὰς ἡμέρας. Ἐπὶ τῆς ἀσταθοῦς εὐτυχίας) Χαλδ.

Φαεῖν, ποτήν, ἀνάπαυιν κ' ἐβόρσαν, καλωσύναν

(φαγητόν, ποτόν, ἀνάπαυσις καὶ σκιά, καλωσύνη. Ἐπὶ μεγάλης χλιδῆς) Τραπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 5594 (ἐκδ. JSchmitt) «ἐσιάστησαν τοῦ νὰ ἀπελθοῦν ῥς τὴν Λακεδαιμονίαν | διὰ τὸ ἦτον χώρα εὐκολὴ δι' ἀνάπαυιν φουσσάτου». Συνών. ἀναπαῇ 1, ἀνάπαμα, ἀναπαμὸς 1, ἀνασοή. β) Ἡσυχία κοιν.: Δουλεύω - τρώω μὲ τὴν ἀνάπαυι μου. Βοῆκα τὴν ἀνάπαυι μου. Συνών. ἀναπαῇ 1 β, ἀναπαμὸς 1 β. γ) Οἰκία Πελοπν.: Ἄσμι.

Κ' ἔκαψε τὴν ἀνάπαυι μ' ὅλα τὰ μυλοκούπια.

Ἡ σημ. καὶ ἐν Θουσ. Ἀβραάμ στ. 104 (ἐκδ. ÉLegrand Biblioth. 1,229) «νύκτα ναι κι ἄμ' ἀκκούμπισε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου». Συνών. σπίτι. δ) Ἀφοδευτήριο, ἀποχωρητήριο Θράκ. (Σιρέντζ.) Κύπρ. Μεγίστ. — Κορ. Ἀτ. 4,13. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναγκαῖο 1. 2) Ἀποσύνθεσις, διάλυσις, ἐπὶ νεκροῦ Καππ. (Σινασσ.): Ἄσμι.

Νὰ σὲ διῶ, Κωσταντῖνε μου, ἀνάπαυ' νὰ μὴν ἔχῃς,

νὰ μὴ σὲ φάῃ τὸ χῶμα σου, νὰ μὴ σὲ λειώσ' ἢ πλάκα σου, ποῦ ὅσες τὸ κορίτσι μου κάτω μακρὰ ῥς τὰ ξένα!

(ἀρά, διότι ἢ μὴ διάλυσις τοῦ νεκροῦ εἶναι σημεῖον τῆς θείας δίκης).

ἀναπαψιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. ν'επαψιάρης Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗσ. ἀνάπαψι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης. Τύπ. ἀνεπαψιάρης ἐκ τοῦ ἀνεπαψιάρης παρὰ Φωσκόλ. Φορτουν. πρόλ. στ. 24 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «τσοὶ ἀνάμελους καὶ τοὺς ὀκνοὺς κι ὅλους τσοὶ ἀνεπαψιάρους».

Ὁ διάγων βίον ἀναπαυτικόν, ἀπράγμονα.

ἀναπαψιμάρι τό, Ζάκ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Πελοπν. (Δημητσάν. Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὗσ. ἀναπάψιμο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι.

Εὐχὴ ἀναγινωσκομένη εἰς ψυχορραγοῦντα περὶ ταχείας λύσεως τῆς ψυχῆς ἀπὸ τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος ἐνθ' ἀν.: Τοῦ διάβασαν τὸ ἀναπαψιμάρι Δημητσάν. || Φρ. Τοῦ διὰβασε τὸ ἀναπαψιμάρι (εὐφημητ. τὸν καθύβρισε) Λακων. Συνών. φρ. τοῦ ἡγαλε τὸν ἀναβαλλόμενον, τοῦ ἡγαλι τοῦν ἀδόξαστον, ἄκουσε τὸν ἐξάψαλμό του.

ἀναπάψιμο τό, Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ. ἀναπάψ' μου Ἡπ. ἀναπάψωμο Λεξ. Δημητρ. ἀναπάψωμο Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπίθ. ἀναπαύσιμος. Τὸ ἀναπάψωμο ἐκ παρετυμ. πρὸς τὴν λ. ψωμί.

1) Ἄρτος εὐλογούμενος ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ τρωγόμενος μετὰ ἡ ἀνευ οἴνου καὶ κολλύβων κατὰ τὰ μνημόσυνα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ θανόντος ἐνθ' ἀν.: Σήμερα ἔχουμε - τοῦ κάμαμε ἀναπαψίματα Ἡπ. 2) Πληθ., τὰ κόλλυβα τῶν μνημοσύνων Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ.: Στείλαμε ῥς τὴν ἐκκλησιὰ τ' ἀναπαψίματα Λεξ. Δημητρ.

ἀναπειλήμαν τό, Λυκ. (Λυβίσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπειλῶ. Ἡ λ. καὶ μεσν.

Ἀπειλή. Συνών. *ἀναπειλίσμα, φοβέρα, φοβέρισμα. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,638 (ἐκδ. RDawkins) «ἔμαθεν τ' ἀναπειλήμα ὅπου ἀναπειλᾶτον ὁ σουρτάνος τὸν ρῆγα» καὶ 144 «θωρῶντα ὁ ρῆγας... τὰ ἀναπειλήματα τοῦ Μέλε Πέχτα τόσον σκληρὰ κττ.»

***ἀναπειλίσμα** τό, Πληθ. ἀνιπ'λίσματα Ἱμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναπειλίσζω παρὰ τὸ ἀναπειλῶ. Τὸ ἀνιπ'λίσματα ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνεπειλίσμα.

Ἀναπειλήμαν, ὁ ἰδ.: Μὴ μ' ἀνιπλῆῃσι κι δὲ δὲ φουβοῦμι τ' ἀνιπλίσματά σ'!

***ἀναπειλίστης** ὁ, θηλ. ἀναπειλίστρα Ἱμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναπειλίσζω παρὰ τὸ ἀναπειλῶ.

Θηλ. γυνὴ φιλέκδικος, μνησίκακος. Συνών. κακίστρα.

ἀναπειλῶ ἀμάρτ. ἀναπειλῶ Λυκ. (Λιβύσσ.) Μέσ.

ἀναπ'λειέμαι Θράκ. (Περίστασ.) ἀναπ'λειέμι Θράκ. (Αἶν.) ἀνεπ'λειέμαι Θράκ. (Μυριόφ. κ. ἀ.) ἀνιπ'λειέμι Ἱμβρ. Σαμοθρ. ἀνιπ'λαῖμι Λῆμν. ν'επ'λειέμι Θράκ. (Σαρεκκλ.) ν'επ'λειῶμι Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Τὸ μεσν. ἀναπειλῶ.

Ἀπειλῶ ἐνθ' ἀν.: Τὴν ἀνεπ'λειούντανε ὅτι θὰ τὴν δειροῦν Μυριόφ. Ἀναπ'λειούνταν νὰ μὲ δειρῶ Περίστασ. Μὴ μ' ἀνιπλῆῃσι, γιατί δὲ σὶ φουβοῦμι Ἱμβρ. Μὴ μ' ἀνιπ'λαῖσι κι δὲ σὶ φουβοῦμι Λῆμν. Τί μὲ ν'επ'λειέσαι; Σαρεκκλ. Ἡ δρᾶκαινα ῥς τὴν ἀρχὴν μανιώθηκε καὶ ν'επ'λήσκε νὰ τὸν φάγ' τὸν γαλόγηρο (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,566 (ἐκδ. RDawkins) «τότε ἐθυμώθη ὁ σὶρ Τιπάτ καὶ πολλὰ ἀναπειλᾶτον τὸν παπᾶν». Συνών. φοβερίζω.

***ἀναπέλπιστος** ἐπίθ. ἀναπόρπιστος Κρήτ. ἀνεπόλπιστος Κρήτ.

Ἐκ συμφύρ. τῶν ἐπίθ. ἀνέλπιστος καὶ ἀπέλπιστος. Τὸ ἀνεπόλπιστος καὶ μεσν. Πβ. Θουσ. Ἀβραάμ στ. 195 (ἐκδ. ÉLegrand Biblioth. 1,269) «βοηθᾶτε ῥς τ' ἀνεπόλπιστον, δοῦλοι, καὶ μαζωχτήτε».

Ἀπροσδόκητος: Ἦτον ἓνα δρᾶμα ἀναπόρπιστο. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Θουσ. Ἀβραάμ στ. 1069 (ἐκδ. ÉLegrand

Biblioth. 1,269) ἔνθα περὶ τοῦ ἐπιρρ. «... τὸ γλυκὺ μαντᾶτον ποῦ πεμψες ἀνηπόλιστα καὶ ξαφνικά 'ς τὴν Σάρρα». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναανάμενος 1.

*ἀναπεντάρικος ἐπίθ. ἀναπεδάρικος Κεφαλλ. ἀναπεδάρικος Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά, τοῦ ἀριθμ. πέντε καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρικος.

Ὁ ἀποδίδων ἀντὶ πέντε δύο ἢ τρία Κεφαλλ.: Χτήμα ἀναπεδάρικο (κτῆμα ἐκμισθούμενον εἰς καλλιεργητὴν ἐπὶ τῷ ὄρῳ νὰ λαμβάνῃ ἐκ τοῦ εἰσοδήματος ὁ μὲν κτήτωρ δύο μέρη, ὁ δὲ καλλιεργητὴς τρία, ἂν τοῦτο εἶναι ἄγονον, ἢ ἀντιστρόφως τρία καὶ δύο, ἂν τοῦτο εἶναι εὐφορον). Ἡ ὁ ἀποφέρων ἀντὶ τεσσάρων πέντε Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Δῶς' μου τέσσερες γαβάθες γέννημα καὶ 'ς τ' ἁλώνη θὰ σοῦ τὸ δώσω ἀναπεδάρικο. Ἐδάνεισα τὸ ὁτάρη ἀναπεδάρικο.

ἀναπεντῖς ἐπίρρ. Ζάκ. Πελοπν. (Πυλ.) ἀναπεδῖς Κεφαλλ. Κύνθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀριθμ. πέντε κατὰ τὸ δῖς καὶ τρεῖς.

Κατ' ἀναλογίαν δύο πρὸς τρία ἐπὶ πέντε (ἐπὶ προσόδου ἀγροτικῶν κτημάτων ἐκμισθουμένων πρὸς καλλιεργητάς, ἐκ τοῦ ὁποίου οὗτοι μὲν λαμβάνουν δύο μέρη, ὁ δὲ ἰδιοκτήτης τρία) ἔνθ' ἀν.: Κάνω ἀναπεντῖς τὴ σταφίδα Ζάκ.

ἀναπέταμα τό, ΓΔροσίν. Θὰ βραδιάζῃ 127 ἀναπέτασμαν Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπετῶ. Τὸ ἀναπέτασμαν κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -άζω ρ. παραγόμενα. Παρὰ Βλάχ. ἀναπέτασμα.

1) Ἀνύψωσις ΓΔροσίν. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Τὸ ἀναπέτασμα εἶσαι, ὃ νεροκαλαμεῖα, τῆς ζωῆς πρὸς τὴν οὐράνια πλάνη.

2) Σύσπασις τῶν βλεφάρων ἢ τῶν μυῶνων Λυκ. (Λιβύσσ.)

*ἀναπεταμὸς ὁ, ἀναπετασμός Σίφν. Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπετῶ. Τὸ ἀναπετασμός ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀναπετάζω, ὅθεν τὸ ἀμπετάζω, δι' ὃ ἰδ. ἀναπετῶ.

1) Ταχεῖα πτήσις Σίφν.: Φρ. Ἀναπετασμός τὸν ἤπιασε (ἔγινε ἄφαντος). 2) Μεταφ. ἢ ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀρετῆς, κακοήθεια Χίος

ἀναπεταρίζω Δ.Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Χίος κ. ἄ. —Λεξ. Κομ. Δεῖκ Λάουνδ. Περιδ. Βλαστ. ἀναπιταρίζον Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) ἀναπονταρίζου Θράκ. (Αἰν.) ἀνεπιταρίζω Θήρ. Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. πεταρίζω. Ἡ λ. καὶ μεσν. ὡς μαρτυρεῖ ἡ μετοχ. ἀναπεταρισμένος. Πβ. Διγεν. Ἀκρίτ. στ. 731 (ἐκδ. SLambros) «κατόπι της καὶ ὁ ἀτὸς ἀναπεταρισμένος».

1) Ἀνοιγωκλείων τὰς πτέρυγας προσπαθῶ νὰ πετάξω, περυγίζω Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Χίος κ. ἄ. —Λεξ. Κομ. Δεῖκ Λάουνδ. Περιδ. Βλαστ.: Ἀναπεταρίζει τὸ πουλὶ Κρήτ. || Ἄσμ.

Μὲν πέρδικα ἀναπετᾷ καὶ ἀναπεταρίζει

Μάν. Συνών. ἀναπετῶ 2, πεταρίζω, πουλλοφτεροῦ, φτερουγίζω. 2) Συσπῶμαι νευρικῶς, ἄλλομαι, ἐπὶ ὀφθαλμοῦ Θήρ. Κρήτ.: Ἀνεπιταρίζει τὸ μάτι μου Θήρ. Κρήτ. Συνών. ἀναπετάρω, ἀναπετῶ 6, παίζω.

3) Ἐκτείνω μετ' ἐντάσεως τὰ μέλη τοῦ σώματος ἕνεκα νοσηρᾶς καταστάσεως ἢ ἀτονίας Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Συνών. ἀνακλαδίζομαι (ἰδ. *ἀνακλαδίζω II), ἀνα-

κλαδίζομαι, ἀνακλονίζομαι, (ἰδ. *ἀνακλονίζω I), ἀποκορδώνω, ξεροτανυέμαι, τανυέμαι (ἰδ. τα-νυῶ), τεντώνομαι (ἰδ. τεντώνω).

ἀναπεταρίκι τό, Πελοπν. (Μεγαλόπ.) ἀναπιταρίζ' Θεσσ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. Σκόπ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὖς. ἀναπετάρειν καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκι. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 6047 (ἐκδ. JSchmitt) «τὰ ὁμμάτια ἐσφούγγισεν μὲ τὸ ἀναπετάρειν» (μέρος τι τῆς ἀμφιέσεως).

1) Εἶδος γούνας, τὴν ὁποίαν ἐφόρουν παλαιότερον ἐρριμένην ἐπὶ τῶν ὤμων χωρὶς νὰ περνοῦν τὰς χεῖρας διὰ τῶν χειρῶν Πελοπν. (Μεγαλόπ.) 2) Ἐπιρρηματ., χωρὶς νὰ περάσῃ τις τὰς χεῖρας διὰ τῶν χειρῶν Θεσσ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. Σκόπ.: Βάζου -φουρῶ τὸν φόριμα ἀναπιταρίζ' Μακεδ. Συνών. ἀναρριχτά.

ἀναπετάρισμα τό, Δ.Κρήτ. —Λεξ. Βλαστ. ἀνεπετάρισμα Α.Κρήτ. ἀναπιτάρισμα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπεταρίζω.

1) Προσπάθεια πρὸς πτήσιν, πτερύγισμα Κρήτ. —Λεξ. Βλαστ.: Ξάνοιξέ' νὰ ἀναπετάρισμα τὸ κάνει! Κρήτ. Συνών. φτερούγιασμα, φτερούγισμα, φτερουγητό. 2) Ἡ μετ' ἐντάσεως ἑκτασις τῶν μελῶν τοῦ σώματος Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακλαδητό.

ἀναπετάρω ἀμαρτ. ἀνεπετάρω Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπεταρίζω, εἰς ὃ ὑπεισηλθεν ἡ κατάλ. -άρω ἀντὶ τῆς -ίζω.

Συσπῶμαι, ἄλλομαι, ἐπὶ ὀφθαλμοῦ: Ἀνεπετάρει τὸ μάτι μου. Συνών. ἀναπεταρίζω 2, ἀναπετῶ 6, παίζω.

ἀναπετῶ Μεγίστ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.) —Λεξ. Κομ. Δεῖκ ἀνεπετῶ Κάρπ. Κίμωλ. Α.Κρήτ. Κύνθ. Μύκ. Σίφν. Σῦρ. ἄνεπετῶ Κάρπ. Κίμωλ. Κῶς Νίσυρ. Ρόδ. ἀναπιτοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀμπετῶ Σύμ. ἀμπετάζω Χίος Μέσ. ἀναπειεῖμαι Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 41 ΣΝικοκάβ. ἐν Ἀνθολ. Η' Ἀποστολίδ. 272

Τὸ μεταγν. ἀναπετῶ, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναπετάννυμι = ἀναπτύσσω, ἀνοίγω, ἀπλώνω. Περὶ τῆς συγκοπῆς εἰς τοὺς τύπ. ἀμπετῶ καὶ ἀμπετάζω ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 43 (1931) 70 κέξ. Τὸ ἀμπετάζω διὰ τὸν ἀόρ. ἀμπέτασα ἢ ἀμπέταξα κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα ἀγόρασα - ἀγοράζω, χάραξα - χαράζω κττ.

1) Ἀνίπταμαι, πετῶ Μεγίστ. Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.) —Λεξ. Κομ. Δεῖκ: Παροιμ.

Ἡ μερμήκα 'ντας θὰ χᾶται, φέρε' φτερά κι ἀναπετᾷ (τὸ μερμήγκι ὅταν πρόκειται νὰ χᾶθῃ, ἀποκτᾷ πτερά καὶ πετᾷ. Ἐπὶ τοῦ καταστρεφόμενου ἐν τῇ ἀκμῇ του ἢ ἐπὶ ἀνθρώπου προπετοῦς καὶ αὐθάδους βλάπτοντος ἑαυτὸν μᾶλλον ἢ ἐπὶ τοῦ ἐπιτυχόντος τι πολλῆς βλάβης πρόξενον εἰς τὸν ἴδιον) Τραπ. β) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀνίσταμαι ἀποτόμως, ἀνατινάσσομαι, ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων Νίσυρ. κ. ἄ. —Α'Εφταλ. ἔνθ' ἀν. ΣΝικοκάβ. ἔνθ' ἀν.: Ἀναπετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι Α'Εφταλ. ἔνθ' ἀν. || Ἄσμ.

Ἀναστενάζω τρέμ' ἡ γῆς καὶ ἄνεπετᾷ τὸ χῶμα, ποῦ θράφην εἰς τὰ σκοτεινὰ τὸ θλιβερόν μου σῶμα Νίσυρ. — Ποίημ.

Ἀναπειεῖται ὁλόρθο, τὴν πεδιάδα ἀνανταρίζει μὲ φωνὴ ποῦ σκιάζει

ΣΝικοκάβ. ἔνθ' ἀν. 2) Κινῶν τὰς πτέρυγας προσπαθῶ νὰ πετάξω Πελοπν. (Μάν.): Ἄσμ.

Μὲν πέρδικα ἀναπετᾷ καὶ ἀναπεταρίζει.

Συνών. ἀναπεταρίζω 1, πεταρίζω, φτερουγίζω.

